

Wit van waante 1975

Gao nou mar 's opzij, waant nou zijn ik 'r bij ik voel 't in m'n schoen, 't zit wa te vrienge. Al die mannekes op 'ne rij, oe komme ze d'r bij? Ze blijve'n'aon de gang, ze wulle sprienge. Z'uppele weg naor alle kaante, jao, ze weete wel van waante, en da's nou net wa'k nodig em mee karreneval.

't Gif nie agge weinig wit van wat'r in oe asses zit dan oef d'r ok nie lang bij stil te staon. Da d'in da klein kompjoeterke, 'n belleke en 'n toeterke zo af en toe 's aon de boemel gaon. En daarom onder òòns gezeed, zijn ik zo lekker aongekleed en toegetaokeld as ne Tullepetaon. En lòòp ik nou m'n iele'n'uit m'n sokke om m'n eige uit de tent te laote lokke.

Ik voel m'n'eige niks te rijk mar ad'ik 't 's goed bekijk wul ik er toch 't mijne n'ok van weete. Nou al wa kop is en geleerd, vandege wor gerestaureerd en wa da kost da motte mar vergete. Waant amme dan mee goei fesoen òòns mondje zo's opedoen dan raoke ze gelijk van òòns bezete En dan motte ze d'r ammaol aon gelòòve damme'n'ier en daor un òòrke gaon verdòòve.